

JUSTITISMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 12. november 2012
Kontor: Straffulbyrdelseskontoret
Sagsbeh: Jean Elisabeth Hørdum
Sagsnr.: 2012-0030-1066
Dok.: 570689

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 89 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 16. oktober 2012. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karsten Lauritzen (V).

Morten Bødskov

/

Frederik Gammeltoft

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 89 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for i hvilket omfang og under hvilke vilkår § 76 i straffuldbyrdelsesloven bliver benyttet – hvad er praksis på området?”

Svar:

Det følger af straffuldbyrdelseslovens § 76, stk. 1, at en indsat kan få tilladelse til, at straffuldbyrdelsen midlertidigt afbrydes, når ganske særlige omstændigheder af f.eks. arbejds-, uddannelses-, familie- eller helbreds-mæssig karakter taler imod en umiddelbar fortsættelse af straffuldbyrdelsen.

Det er en forudsætning for, at tilladelse til strafafbrydelse kan meddeles, at der ikke antages at foreligge fare for misbrug, og at hensynet til retshåndhævelsen ikke taler imod strafafbrydelsen.

Tilladelse til strafafbrydelse betinges i medfør af § 76, stk. 2, af, at den pågældende ikke begår strafbart forhold. Tilladelse kan endvidere betinges af, at den pågældende i øvrigt overholder fastsatte vilkår, herunder undergiver sig tilsyn af kriminalforsorgen.

Såfremt den pågældende ikke overholder de vilkår, der er fastsat for tilladelsen til strafafbrydelse, eller nye oplysninger tilvejebringes, hvorefter den dømte, før tilladelsen blev givet, havde begået et andet strafbart forhold, kan tilladelsen i medfør af § 76, stk. 3, tilbagekaldes, således at fuldbyrdelsen af fængselsstraffen herefter genoptages snarest muligt.

Det fremgår af § 1 i strafafbrydelsesbekendtgørelsen, at tilladelse til midlertidig strafafbrydelse i til og med 3 måneder kan meddeles af fængslets eller arresthusets leder eller den, der bemyndiges dertil, hvis den indsatte udstår fængselsstraf i et år eller derunder. Et eventuelt afslag kan påklages til Direktoratet for Kriminalforsorgen.

I andre tilfælde afgøres spørgsmålet om strafafbrydelse af Direktoratet for Kriminalforsorgen efter indstilling fra den pågældende institution.

Justitsministeriet har endvidere til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Kriminalforsorgen, der bl.a. har oplyst følgende:

”Der føres ikke en statistik over antallet af sager, hvor der er givet tilladelse til strafafbrydelse, men direktoratet behandler kun få sager om strafafbrydelse hver måned.

Sagerne drejer sig typisk om indsatte med mindreårige børn, hvor der foreligger akutte problemer i hjemmet, og hvor hensynet til den indsatte barn med vægt taler for, at den indsatte kommer hjem. Der kan være tale om aflastning af en gravid eller syg ægtefælle, hvor der er mindreårige børn i hjemmet, eller det kan være tilfælde, hvor den indsatte har et sygt barn, som f.eks. er på hospitalet, og hvor der er behov for, at begge forældre er til stede.

Der kan endvidere være tale om, at den indsatte egne helbredsmæssige forhold er så dårlige, at den indsatte ikke er i stand til at afsonde straffen. Såfremt der ikke er udsigt til, at den indsatte helbredsmæssige forhold bedres, sker strafafbrydelsen med henblik på senere benådning eller tidlig prøveløsladelse.

Før der gives tilladelse til strafafbrydelse, skal institutionen være opmærksom på, om den dømte inden påbegyndelsen af strafudståelsen har søgt om udsættelse af straffuldbyrdelsen på samme grundlag, og hvilken afgørelse der i givet fald blev truffet. I tilfælde, hvor den dømte har ansøgt om udsættelse på samme grundlag og fået afslag på udsættelse, vil der tilsvarende skulle gives afslag på en ansøgning om strafafbrydelse.

Der er endvidere en vis overlapning mellem reglerne om udgang og strafafbrydelse. Det skyldes, at det er de samme hensyn af f.eks. arbejds-, uddannelses-, familie- eller helbredsmæssig karakter, der kan begrunde tilladelse til udgang og strafafbrydelse. Det bemærkes i den forbindelse, at muligheden for udgang skal være benyttet i videst muligt omfang, før der gives tilladelse til strafafbrydelse.”